

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5Csp/56/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5417202910
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2018:5417202910.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: A. Y. Ž., X.. XX.XX.XXXX, L. G. F., H. XXXX/XX, proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, IČO: 31320155, zastúpenej ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kýčerského 7, IČO: 36857513, v spore o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou datovanou k 10.08.2017, doručenou tunajšiemu súdu 14.08.2017, sa žalobca voči žalovanej domáhal určenia, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., vydávanej v spolupráci s Consumer Finance Holding, a.s. - splátková karta Quatro č. 0026683495 z 31.07.2008, je bezúročný a bez poplatkov. O trovách konania žiadal rozhodnúť tak, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2.1. Odôvodnil ju tým, že medzi žalobcom a žalovanou došlo 31.07.2008 k uzatvoreniu Zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., vydávanej v spolupráci s Consumer Finance Holding, a.s., - splátková karta Quatro č. 0026683495 (ďalej len „zmluva“), ktorá je v zmysle ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v platnom znení bezpochyby spotrebiteľskou zmluvou revolvingového typu. Podľa žalobcu zmluva neobsahuje všetky zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) požadované náležitosti, prečo sa žalobou domáha určenia, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

2.2. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení vyvodzuje z potreby odstránenia právnej neistoty v právnom vzťahu medzi ním a žalovanou a poukázal na ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“) v platnom znení, v zmysle ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. V súvislosti s otázkou existencie jeho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave 9Co/309/2014 z 25.05.2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/224/2013 z 12.02.2014, Veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR 1 VCdo/1/2017 z 27.04.2017. V prípade, ak zmluva nespĺňa zákonom požadované náležitosti, ZoSÚ zakotvuje, že úver poskytnutý na základe takejto zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Bez toho, aby túto skutočnosť konštatoval príslušný súd, žalobca by mal pokračovať v splácaní úveru vrátane príslušenstva (úrokov, poplatkov, upomienok), čoho

dôsledkom by bolo, že by sa žalobca musel následne domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, čomu sa dá určovacou žalobou predísť.

2.3. Na základe zmluvy mu bola vydaná kreditná karta s úverovým rámcom 30.000,- Sk (995,82 eura), ktorý mal splácať v splátkach po 1.000,- Sk (33,19 eura) mesačne. V zmluve absentuje obligatórna náležitosť v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, a to údaj o hodnote RPMN, čoho následkom je, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Splnenie povinnosti žalovanej uviesť v zmluve hodnotu RPMN nemožno nahradiť len indikatívnym výpočtom, ktorý navyše nevychádza z údajov o úverovom rámci a výške mesačnej splátky uvedenej v zmluve, čo skonštatoval aj Okresný súd Prešov v rozsudku 10C/355/2015 zo 07.03.2017. Požiadavka, aby bola hodnota RPMN zakotvená priamo v zmluve, je odôvodnená záujmom zákonodarcu, aby si spotrebiteľ mohol prostredníctvom tohto údaju zistiť a porovnať výhodnosť/nevýhodnosť ponúkaných úverov a pôžičiek. Zo žiadneho ustanovenia ZoSÚ nevyplýva, že by zmluva o revolvingovom úvere nemusela obsahovať tie isté obligatórne náležitosti ako každá iná zmluva o spotrebiteľskom úvere (rozsudok Krajského súdu v Žiline 7Co/249/2016 z 24.08.2016), obdobne napr. aj Okresný súd Kežmarok v rozsudku sp. zn. 10C/734/2015 z 24.02.2017. V zmluve ďalej absentujú nasledujúce obligatórne náležitosti: výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (rozsudok Krajského súdu v Prešove 21Co/104/2016 z 30.03.2017, výška ročnej úrokovej sadzby alebo priemerná hodnota RPMN (je len v potvrdzujúcom liste žalovanej zo 04.08.2008, ktorý ale nie je zmluvou), ktorých absencia má za následok, že zákon považuje takýto úver za bezúročný a bez poplatkov.

2.4. Konštatoval, že žalovaná napriek tomu, že je subjektom opakovane poskytujúcim spotrebiteľské úvery, porušila svoje povinnosti stanovené ZoSÚ, ktorých znalosť by pre ňu mala byť samozrejmosťou, nekonala s odbornou starostlivosťou a v zmluve neuviedla všetky obligatórne náležitosti, z ktorého dôvodu nastal ZoSÚ predpokladaný následok, že úver poskytnutý žalobcovi zmluvou je bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 posledná veta ZoSÚ).

3.1. Žalovaná v písomnom vyjadrení z 10.10.2017 k žalobe označila žalobu za procesne neprípustnú. Poukázala na ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Naliehavý právny záujem žalobcu na ním požadovanom určení (ak by sa uvažovalo o návrhu na určenie údajnej bezodplatnosti úveru ako o návrhu na určenie, či tu právo je alebo nie je) nie je podľa názoru žalovanej žiaden, ani taký naliehavý právny záujem nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. K danému poukázala na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa posudzovania naliehavého právneho záujmu, a to rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/251/2015 zo 16.03.2016 (v zmysle tohto judikátu vyriešiť otázku skutočnej výšky dlhu žalobcu a tým i výšku pohľadávky veriteľa, možno len v konaní o žalobe na plnenie, nie v konaní o určení, či už neplatnosti zmluvy alebo tzv. bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru). V konaní na plnenie sa totiž platnosť zmluvy, či eventuálna bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru posudzuje ako prejudiciálna otázka vo vzťahu k veci samej. Samotné konanie o určení totiž nie je spôsobilé odstrániť stav právnej neistoty a zákonite ho musí nasledovať i konanie na plnenie. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení tak, ako ho požaduje prostredníctvom ním podanej žaloby, nie je u žalobcu daný.

3.2. V zmysle § 137 písm. d) CSP možno žalobou požadovať, aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti (napr. neplatnosti právneho úkonu), ak to vyplýva z osobitného predpisu. Zo žiadneho osobitného predpisu však nevyplýva prípustnosť žaloby žalobcu (na určenie bezodplatnosti úveru, ak by sa uvažovalo, že v prípade bezodplatnosti úveru ide o určenie právnej skutočnosti). Zmyslom ustanovení § 137 písm. c) a d) CSP je predchádzať neužitočným žalobám na určenie. Žalobcovi sú ponechané iné, s ohľadom na súdne konanie hospodárnejšie prostriedky obrany, a to napr. v podobe procesnej obrany v konaní na plnenie dlhu žalobcu iniciovanom zo strany veriteľa, [pokiaľ dlžník tvrdí, že jeho dlh je v nižšej výške, je zrejmé, že neuhradí veriteľovi dobrovoľne viacej; dôsledkom bude žaloba veriteľa na plnenie, v rámci konania o ktorej sa bude prejudiciálne riešiť existencia a oprávnenosť nároku veriteľa a následne eventuálne aj výška takého nároku veriteľa]. Ak by dlžník predsa len uhradil viacej, než mal, nápravu môže hľadať v žalobe na plnenie podanej voči veriteľovi z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Určovacie žaloby majú tak podľa právnej teórie, ako aj záverov rozhodovacej praxe súdov a judikatúry opodstatnenia tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenia.

3.3. Ďalej uviedla, že zmluva (Zmluvu o vydaní a používaní Splátkovej karty QUATRO č. 26683495) obsahovala/obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom v čase jej uzavretia. Poukázala na mechanizmus uzatvorenia zmluvy (spísanie prvotného dokumentu - Žiadosť o aktiváciu karty predstavujúcu tzv. invitatio ad offerendum - akési vyzvanie potenciálneho klienta zo strany žalovanej na predloženie ponuky z jeho strany, ktorou sa rozumie vyplnenie nevyhnutných údajov do žiadosti, ktoré žalovaná posúdi a rozhodne sa, či nakoniec úver schváli a dôjde tak k uzavretiu zmluvy, alebo

nie, následné zaslanie žiadosti spolu s dokumentmi tvoriacimi zmluvu a informačnými materiálmi na adresu (potenciálneho) klienta, ktorého úlohou, korešpondujúcou s legitímnym očakávaním žalovanej v seriózny prístup, je žiadosť a priloženú zmluvnú a inú dokumentáciu si prečítať - naštudovať a v prípade pretrvávajúceho záujmu v žiadosti vyplniť údaje potrebné na posúdenie jeho návrhu žalovanou, žiadosť podpísať a následne zaslať žalovanej na posúdenie, túto ponuku žalovaná s odbornou starostlivosťou vyhodnotí, pričom v prípade pozitívneho výsledku a prípadnej úprave navrhovaných parametrov úveru, žiadosť aj podpíše, čím dôjde v nadväznosti na zaslanie potvrdzujúceho listu klientovi k uzavretiu zmluvy o úvere - takáto oboma stranami podpísaná žiadosť spolu s jej právnymi súčasťami/komponentmi (obchodné podmienky a cenník) tvorí ako celok zmluvu o úvere). Zmluvu o úvere netvorila len žiadosť, ktorej kópiu priložil žalobca k žalobe, ale všetky komponenty zmluvy o úvere - konkrétne žiadosť, obchodné podmienky a cenník, v ktorých je uvedený aj indikatívny výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, ako aj úroková sadzba. Z uvedeného je zrejmé, že zmluva obsahovala všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch.

3.4. Vzhľadom na povahu úveru ako revolvingu nie je možné vopred vypočítať ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“) spojenú s revolvingovým úverom. Zmluvná dokumentácia preto obsahuje príkladný výpočet RPMN v zmysle ZoSÚ. V súčasnosti už je rozhodovacou praxou všeobecných súdov ustálené, že v prípade revolvingového úveru (akým je i úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy) nie je dosť dobre možné RPMN vopred v zmluve uviesť, a preto postačuje uvedenie indikatívneho výpočtu. Poukázala napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27.01.2011 sp. zn. 6Co 95/2010, Krajského súdu v Trnave z 10.12.2013, sp. zn. 9Co/94/2013, Okresného súdu Zvolen z 26.05.2016 sp. zn. 15C/26/2016, Okresného súdu Stará Ľubovňa z 11.11.2015 sp. zn. 3C/142/2015. Vo vyhláske Ministerstva financií SR č. 620/2007 Z. z. vykonávajúcej ZoSÚ, ktorou sa ustanovoval vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je vo vysvetlivkách v položke 3C uvedené: „Uvádza sa hodnota RPMN pre ponúkaný spotrebiteľský úver vyčíslená na základe ponuky veriteľa alebo požiadaviek spotrebiteľa. Pri spotrebiteľskom úvere poskytovanom prostredníctvom kreditnej karty (revolvingového úveru), pri ktorom nie je možné určiť RPMN, sa riadok nevypĺňa a je tak zrejmé, že uvedenie indikatívneho výpočtu RPMN je dlhodobo v Slovenskej republike akceptované.“

3.5. K žalobcom namietanej absencii údajov o priemernej hodnote RPMN podľa § 4 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, údaj zverejnený podľa § 7a ods. 2 ZoSÚ, uviedla, že Ministerstvo financií SR na svojej stránke zverejnilo „Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. Štvrtrok 2008“, avšak údaj o priemernej RPMN pre kreditné karty (v tomto prípade bol poskytnutý prostredníctvom kreditnej karty tzv. revolvingový, t.j. opakovane čerpaný a splácaný úver) v uvedenej tabuľke chýbal. Nakoľko neexistoval údaj o priemernej RPMN pre kreditné karty (resp. pre typ úveru, ktorý bol poskytnutý na základe zmluvy, ktorej posúdenie súdom je predmetom tohto sporu), nemohla vzniknúť povinnosť ho uviesť v zmysle § 4 ods. 2 písm. k) ZoSÚ.

3.6. V nadväznosti na uvedené konštatovala, že žalobca nepreukázal absenciu žiadnych zákonom vyžadovaných náležitostí v zmluve a jeho tvrdenia a závery o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej je v tomto smere potrebné vyhodnotiť ako neopodstatnené.

3.7. K žalovanej tvrdenému právnemu putu nevychádzajúcemu len z „povahy veci“, či napríklad znenia žiadosti a obchodných podmienok poukázala aj na existujúcu rozhodovaciu prax všeobecných súdov SR (napr. rozsudky Krajského súdu v Žiline zo 17.12.2015 sp. zn. 14Cob/326/2014, Krajského súdu v Prešove z 25.03.2013 sp. zn. 1Co/136/2012, Krajského súdu v Trnave z 09.07.2013 sp. zn. 24Co/412/2012), ďalej zákon č. 510/2002 Z. z. o platobnom styku a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy - zmluva je totiž zároveň aj zmluvou o vydaní a používaní elektronického platobného prostriedku v zmysle tohto zákona, ktorej právnou súčasťou sú v zmysle § 23 ods. 3 uvedeného zákona aj obchodné podmienky. Pri pohľade na samotnú zmluvu cez jej jednotlivé právnym putom previazané súčasti/komponenty (žiadosť, obchodné podmienky a cenník) je zrejmé, že zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle na vec sa vzťahujúcich príslušných právnych predpisov s odkazom aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 27.03.2008 sp. zn. 26Cdo/2317/2006. Ohľadom aktuálnej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky v obdobnom spore, podporujúcej žalovanej argumentáciu tiež poukázala na rozsudok Krajského súdu v Nitre z 28.02.2017 č. k. 6Co/148/2016-235 riešiacim rovnaké právne otázky (kartová zmluva tvorená viacerými listinami, limity ochrany spotrebiteľa, náležitosti tohto typu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, atď.), pričom s ohľadom na potrebu zabezpečenia právnej istoty v rozhodovaní súdov Slovenskej republiky nie je podľa žalovanej žiaden dôvod, aby tunajší súd rozhodol v tomto spore odlišne.

3.8. Za nesprávne označil žalobcovo tvrdenie, že v zmluve absentuje tzv. rozpis splátok s tým, že príslušné ustanovenia právneho predpisu - § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ je nutné vykladať eurokonformne. Z uvedeného ustanovenia nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere osobitne

informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. Nič také nevyplýva ani z dôvodovej správy k zákonu č. 568/2007 Z. z., ktorý novelizoval ZoSÚ, ktorá hovorí len o nutnosti informovať spotrebiteľa o splátkach úveru („... Spotrebiteľ musí byť informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere...“). Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) nevyžaduje rozdelenie splátok na istinu, úroky a poplatky. Konkrétne poukázala na jej článok 10 ods. 2 písm. h), podľa ktorého je potrebné uviesť „výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia;“. Smernica vyžaduje v zmluve o úvere uviesť iba celkové splátky úveru a nevyžaduje ich osobitné rozčlenenie na ich jednotlivé zložky - istinu, úroky a poplatky. Tento záver potvrdil aj rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016 vo veci C-42/20 15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Biróovej (ďalej len „Rozsudok SDEÚ HC“) - bod 3 jeho výrokovej časti, podľa ktorého „Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48 sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Výklad žalobu o potrebe rozpísať splátky na istinu, úroky a poplatky je v rozpore s článkom 10 ods. 2 písm. h) smernice, predstavujúcej tzv. úplnú harmonizáciu danej oblasti, čo znamená, že s cieľom dosiahnutia fungujúceho vnútorného trhu členské štáty nesmú zachovávať ani zaviesť (a to ani výkladom starších predpisov) prísnejšie pravidlá ako sú v nej uvedené, čo vyplýva aj z článku 22 ods. 1 smernice a recitálu smernice 2008/48 a z rozsudku SDEÚ vo veci C-602/10, SC Volksbank România SA z 12.07.2012. Súd prvej inštancie je povinný vykladať § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ v súlade so smernicou EÚ. Z ustálenej judikatúry SDEÚ vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade s právom EÚ (t.j. eurokonformne) - rozsudok SDEÚ z 10. apríla 1984, Van Colson, C-14/83; rozsudok z 13. novembra 1990, Marleasing, C-106/89, rozsudok z 5. októbra 2004, Pfeiffer, C-397-403/01, z 10. apríla 1984, Dorit Harz v Deutsche Tradax GmbH., C-79/83, bod. 26; z 13. novembra 1990, Marleasing. Štátne orgány majú povinnosť eurokonformne vykladať vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere, nesmie však ísť o výklad, ktorý je zjavne contra legem. Inými slovami, ak § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ pripúšťa eurokonformný výklad, t.j. ak takýto výklad nie je možné považovať za výklad contra legem, súd prvej inštancie je povinný ho pri rozhodovaní predmetnej veci uplatniť. Eurokonformný výklad § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ je pritom celkom zjavne možný a v žiadnom prípade ho nie je možné považovať za výklad contra legem. Pokiaľ zákonodarca uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nie je možné automaticky (a už vôbec nie bezvýhradne) usudzovať, že istina, úroky a iné poplatky musia byť zvlášť rozpisované a nemôžu byť uvedené spolu v jednom údaji o výške, počte a termínoch splátok. Podľa žalovanej po rozsudku SDEÚ HC začína mať eurokonformný výklad § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ dominantnú prevahu, napr. rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14.12.2016 sp. zn. 17Co/963/2015, z 12.01.2017 sp. zn. 16Co/785/2015, z 12.01.2017 sp. zn. 16Co/616/2015, Krajského súdu v Nitre z 25.01.2017 sp. zn. 15Co/64/2016, Krajského súdu v Prešove z 11.04.2017 sp. zn. 11Co/39/2016 a zo 06.07.2017 sp. zn. 14Co/56/2016. Prax a stanovisko NBS z 18.04.2017 k aplikačným dôsledkom rozsudku SDEÚ HC, ako i názory objavujúce sa v odborných periodikách v čase po uvedenom rozsudku tento záver len potvrdzujú.

3.9. Žalobca zmluvu uzavretú v r. 2008 i zmluvný vzťah dlhé roky akceptoval, úver čerpal i splácal, avšak žalobcom dosiaľ uskutočnené splátky nepokrývajú ani len výšku istiny úveru. Diskutabilné sú potom jeho pohnútky vedúce k podaniu žaloby, a nepresvedčivé jeho tvrdenia uvádzané v žalobe, ak po 9 rokoch odrazu tvrdí, že v zmluve mu niečo chýba a navyše, to čo tam je, odrazu nepovažuje za dostatočné. Žiadala, aby súd žalobu posudzoval aj v zmysle článku 5 CSP - zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Žaloba žalobcu ako celok vychádza z nepochopenia zložitosti právneho vzťahu a právnych noriem, ktoré sa v čase podpisu zmluvy o úvere na tento vzťah aplikovali. Žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť a zaviazat žalobcu na náhradu trov konania.

4.1. Žalobca v následnej replike danej vyjadrením z 08.11.2017 zotrval v plnom rozsahu na podanej žalobe, nesúhlasiac s tvrdením žalovanej. Žalovanej výklad rozhodnutia NS SR sp. zn. 8Cdo/251/2015 označil za účelový a vytrhnutý z kontextu, pretože v uvedenej veci sa žalobca (dlžník - spotrebiteľ) domáhal určenia neplatnosti zmluvy o pôžičke a neplatnosti záložnej zmluvy a z jeho strany nebola vrátená poskytnutá suma pôžičky, takže skutočne určenie neplatnosti zmluvy by nezabránilo veriteľovi,

podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. V čase vyhlásenia uvedeného rozsudku prebiehalo konanie na všeobecnom súde na základe žaloby na plnenie, ktorú inicioval veriteľ.

4.2. Súd SR v spotrebiteľských sporoch už viackrát potvrdil, že súčasťou zmluvy môže byť len dokument, s ktorým bol spotrebiteľ vopred oboznámený a dokument, na ktorom je podpis spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu sa žalovaná nemôže odvolávať na listiny, s ktorými nebol žalobca oboznámený pred podpisom zmluvy (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 10.02.2015 sp. zn. 6Co/396/2014).

4.3. Zákonodarca v ustanovení § 9 ods. 2 poukazuje na zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou je aj revolvingový úver, takže aj takýto druh úveru musí jednoznačne obsahovať údaj o RPMN (podporne rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12.03.2014 sp. zn. 2Co/135/2013).

4.4. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch sankcionuje neuvedenie čo i len jednej z obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 uvedeného zákona, že daná úverová zmluva bude bezúročná a bez poplatkov. Na tejto skutočnosti nemení nič ani rozsudok SDEÚ HC poukazujúc v tomto smere na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 30.03.2017 sp. zn. 21Co/104/2016. Zdôraznil, že záväzný výklad jednotlivých právnych predpisov prináleží jedine súdu určite nie NBS ako štátnej inštitúcii.

5.1. Žalovaná v duplike danej podaním z 15.01.2018 opätovne poukázala na to, že zákon nevyžaduje podpis strán zmluvy na každom jednom komponente/súčasťi zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmluvu tvorili všetky jej právne súčasti/komponenty - žiadosť, obchodné podmienky a cenník (akoby duplicitne k údajom z cenníka uvedeným na spodnej hrane žiadosti, pre lepšiu informovanosť spotrebiteľa). V zmluve sú tak uvedené všetky zákonom vyžadované údaje. Skladba zmluvy nie je v tomto konaní spornou - žalobca vo svojom vyjadrení nenamieta, že by súčasti/komponenty tvoriace zmluvu nedostal. Žalobcom vyvolaná spornosť sa týka údajnej zákonnej požiadavky na podpis každého jedného komponentu/súčasti zmluvy. Takéto formálne nazeranie žalobcu na platnosť písomného právneho úkonu je podľa žalovanej mylné a vo svojich dôsledkoch až absurdné. Niet pochyb, že zmluva písomnú formu má. Skutočnosť, že žalobca mal všetky komponenty zmluvy k dispozícii, resp. že sa s nimi oboznámil, žalobca vyhlásil v článku VI. ods. 4 ním podpísanej žiadosti, obchodné podmienky a cenník sú právnu súčasťou zmluvy, rovnako ako žiadosť (viď okrem článku VI. ods. 4 žiadosti, napr. aj úvodný odsek obchodných podmienok, či článok VI. bod 41 obchodných podmienok). Žiadne zákonné ustanovenie nevyžaduje, aby bol podpis zmluvných strán prítomný na každom jednom zmluvnom dojednaní. Dôležité je preukázanie právneho puta (tzv. inkorporačnej doložky), ktoré jednotlivé komponenty zmluvy spája a znalosť oboch zmluvných strán o všetkých komponentoch zmluvy - nič z daného nie je v tomto spore sporné, jedinou procesnou obranou žalobcu je údajná zákonná požiadavka na podpis zmluvných strán na každej súčasťi zmluvy. Ak by sa skutočne presadil výklad podávaný žalobcom, znamenalo by to vážny dopad na státisíce zmluvných dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahov (počnúc bežnými nákupmi až po dodávky energií do domácnosti), nakoľko by stratili platnosť zmluvnými stranami osobitne nepodpísané zmluvné dojednania (napr. v obchodných podmienkach); v súkromnom práve by tak prestala existovať právna istota o obsahu existujúcich záväzkov, obsah zmlúv by tak musel obsiahnuť celé obchodné podmienky a akékoľvek iné dojednania, čo by prehľadnosti právneho úkonu rozhodne neprospelo. Z vyjadrenia žalobcu napr. nie je zrejmé ako sa vysporiadal so skutočnosťou, že zmluva je zároveň aj zmluvou o vydaní a používaní elektronického platobného prostriedku v zmysle zákona o platobnom styku - právnu súčasťou takej zmluvy (bez potreby osobitného podpisu) sú totiž v zmysle § 23 ods. 3 zákona o platobnom styku aj obchodné podmienky. Poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax Súdneho dvora EÚ - podľa prvého výroku Rozsudku SDEÚ HC zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky jej náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, čo je v tomto prípade preukázateľne splnené. Súdny dvor síce dodáva, že vnútroštátne právo môže zaviesť požiadavku, aby sa podpis nachádzal pri každej jednej náležitosti zmluvy, no žiadna taká vnútroštátna požiadavka v právnom poriadku SR neexistuje.

5.2. RPMN je v zmluve prítomná. V prípade tzv. revolvingového (neustále čerpaného a splácaného) úveru je daná zákonná náležitosť splnená uvedením tzv. indikatívneho výpočtu RPMN (t.j. príklad výpočtu za reprezentatívne zvolených premenných; inak sa zákonná požiadavka splniť nedá). Indikatívny výpočet RPMN je v zmluve prítomný. Na presný výpočet RPMN je potrebné vopred poznať napr. presnú výšku úveru a počet splátok. Pri revolvingovom úvere to nie je možné, zmluva je uzavretá na dobu neurčitú, spotrebiteľ má k dispozícii na čerpanie úverový rámec (počiatok čerpania je navyše spojený s použitím karty, nie uzavretím zmluvy), veriteľ a zrejme ani spotrebiteľ v čase uzavretia zmluvy nevie, koľko a ako dlho bude čerpať úver a splácať ho (existuje neuzavretý počet možných variantov budúceho vývoja). Jediný reálny možný je teda indikatívny výpočet RPMN (inak by veriteľ musel vopred do zmluvy vypočítavať RPMN pre každý jeden z neuzavretého počtu uvažovaných variantov vývoja úverového vzťahu, a to nie je splniteľná úloha). Ak žalobca tvrdí, že pri revolvingovom úvere je možné

vopred uskutočniť presný výpočet RPMN, dosiaľ neozrejmil, ako k tomuto záveru dospel a ako sa mu taký výpočet vôbec podaril, resp. ako je možný. Žalovaná budúcnosť nepozná. Opätovne poukázala na rozsudok Krajského súdu v Nitre z 28.02.2017 č. k. 6Co/148/2016-235 v obdobnej veci s rovnakými právnymi otázkami (kartová zmluva tvorená viacerými listinami, limity ochrany spotrebiteľa, náležitosti tohto typu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, atď.) podporujúci argumentáciu žalovanej a aktuálnu líniu rozhodovacej činnosti (min. daného súdu), pričom s ohľadom na potrebu zabezpečenia právnej istoty v rozhodovaní súdov, ako aj na podrobné/obsiahle a všetky dôležité otázky sporu zodpovedajúce odôvodnenie uvedeného rozsudku.

5.3. K argumentácii žalobcu o tzv. rozpise splátok zotrúvajúc na svojich doterajších vyjadreniach, doplnil, že s eurokonformným výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ sa v konečnom dôsledku stotožnil aj samotný zákonodarca. Zákomom č. 279/2017 Z. z. schváleným v októbri 2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, okrem iného aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle čl. XII. bodu 33 novely s účinnosťou k 01.05.2018: V § 9 ods. 2 písm. l) sa slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k predmetnému ustanoveniu zákonodarca uvádza vyslovene odkaz na Rozsudok SDEÚ HC. Zámer zákonodarca je zrejмый, novelizáciou odstrániť akékoľvek pochybnosti a dôvody pre nesprávny výklad daného ustanovenia, ktorý sa (popri správnom výklade daného ustanovenia, na ktorý žalovaná poukazuje) v čase pred rozsudkom SDEÚ HC objavoval v niektorých súdnych rozhodnutiach a na ktorý mylný výklad v tomto spore poukazuje aj žalobca. Zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, t.j. zhrnújúco, zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí obsahovať tzv. rozpis splátok.

6. Napokon žalobca v podaní z 30.01.2018 poukázal na § 54 ods. 2 OZ, a to, že zmluva jednoznačne neobsahuje údaj o úrokovej sadzbe a údaj o RPMN a priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 a že indikatívny výpočet RPMN uvedený v spodnej časti zmluvy, nemá žiadny právny význam a nemá žiadnu výpovednú hodnotu, nakoľko na základe tohto výpočtu priemerný spotrebiteľ nevie posúdiť, či je výhodnejší úverový limit 30.000,- Sk alebo 100.000,- Sk. Napokon uviedol, že 01.01.2018 nadobudol účinnosť zákon č. 279/2017 Z. z., ktorým tiež došlo k novele zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, kde sa od 01.01.2018 zaviedlo nové ustanovenie § 11 ods. 4, v zmysle ktorého: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. 18ba)“. Takáto žaloba je teda prípustná v zmysle § 137 ods. c) a d) CSP. Novelizovaný zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.01.2018, to znamená, že od 01.01.2018 sa ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Uvedený právny názor potvrdil Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí z 26.11.2015 sp. zn. 4MCdo/17/2014, v ktorom sa vyjadril k použitiu ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a k ustanoveniu § 52 ods. 2 tretia veta OZ aj na právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím ich účinnosti.

7. Súd na pojednávaní nariadenom na deň 26.02.2018 konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, ktorý svoju neúčasť písomne ospravedlnil v rámci podania z 30.01.2018 zmieneneho pod bodom 6., a v ktorom vyjadril súhlas s prejednaním sporu a rozhodnutím v jeho neprítomnosti, a tiež aj v neprítomnosti žalovanej, ktorá svoju neúčasť písomne ospravedlnila podaním zo 14.02.2018, taktiež vyjadrila súhlas, aby pojednávanie prebehlo v jej neprítomnosti. Ani jeden z nich nepožiadala o odročenie pojednávania.

8. Pred tým, ako súd pristúpil k preskúmaniu vecnej dôvodnosti podanej žaloby, zaoberal sa charakterom žalobou uplatneného nároku z hľadiska obsahu žaloby - jej petitu.

9. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

- a) splnení povinnosti,
- b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,
- c) určenia, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
- d) určenia právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

10. V prejednávacom prípade je predmetom žaloby určovací výrok, konkrétne žalobca sa domáha určenia (deklarovania) existencie právnej skutočnosti, a to, že úver poskytnutý na základe zmluvy je úverom bezúročným a bez poplatkov (žaloba v zmysle § 137 písm. d) CSP).

11. Prípustnosť (dôvodnosť) takéhoto typu žaloby je podmienená tým, že možnosť domáhať sa jej určenia vyplýva z právneho predpisu, ktorým byva predovšetkým právny predpis z oblasti hmotného práva.

12. Žalobca a aj žalovaná sa v súvislosti s obsahom žalobného petitu vyjadrovali predovšetkým k otázke existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení zásadne vyžadovanom pri určovacích žalobách ohľadne existencie (neexistencie) práva (žalobách podľa § 137 písm. c) CSP), okrem prípadu, ak prípustnosť určenia existencie (neexistencie) práva vyplýva z osobitného predpisu, kedy v takom prípade rovnako ako pri žalobách podľa § 137 písm. d) CSP žalobca nemusí preukazovať existenciu naliehavého právneho záujmu.

13. Žalobca v danom prípade podal určovaciu žalobu na tunajší súd už za účinnosti CSP dňa 14.08.2017, kedy žiadny predpis nestanovoval možnosť požadovať takéto určenie. Žalobca v žalobe (časti zmienenej pod 2.2.), a to len v súvislosti s posudzovaním existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, odôvodňoval dôvodnosť ním zvoleného typu žaloby potrebou odstránenia právnej neistoty v právnom vzťahu medzi ním a žalovanou, tiež poukázal na ust. § 3 ods. 5 ZoOS, v zmysle ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. K tomu súd uvádza, že ak ZoSÚ stanovuje v § 4 ods. 3 pre prípad, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa zákonom požadované náležitosti špecifikované v danom ustanovení ako následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, uvedené samo o sebe neznamená oprávnenie vyplývajúce z právneho predpisu domáhať sa podanou žalobou vydania rozhodnutia deklarujúceho uvedenú skutočnosť. Nemožno vyvodiť prípustnosť požadovaného určenia ani tým, že podľa zmienenej ustanovenia ZoOS má spotrebiteľ právo domáhať sa ochrany svojho práva, nakoľko v tomto spore si žalobca neuplatňuje nejaké právo (nežiada deklarovať existenciu nejakého svojho práva), ale domáha sa vyslovenia ním tvrdenej (ním požadovanej) právnej skutočnosti, že žalovanou mu poskytnutý úver je bezúročným a bez poplatkov.

14. Žalobca síce v poslednom vyjadrení uvedenom pod bodom 6. poukázal na novelizáciu zákona č. 129/2010 zákonom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa s účinnosťou od 01.01.2018 v § 11 ods. 4 upravila možnosť pre spotrebiteľa domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou, so zdôraznením toho, že táto novelizácia neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.01.2018, z čoho vyvodil, že od 01.01.2018 sa dané ustanovenie (späťne - pozn. súdu) vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom, analogicky použitím právneho názoru vysloveného NS SR v rozhodnutí z 26.11.2015 sp. zn. 4MCdo/17/2014, v ktorom sa najvyšší súd vyjadril k použitiu ustanovenia § 5b ZoOS a k ustanoveniu § 52 ods. 2 tretia veta OZ aj na právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím ich účinnosti.

15. Ani v prípade akceptácie uvedenej argumentácie (k nej s ohľadom na nižšie uvedené súd nepovažoval za potrebné zaujímať konkrétne stanovisko), však podľa názoru súdu z nej nemožno vyvodiť prípustnosť požadovaného určenia (prípustnosť posudzovania existencie právnej skutočnosti tvoriacej predmet žalobcom požadovaného určenia). K poskytnutiu úveru, ohľadne ktorého sa žalobca domáhal vyslovenia jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti totiž došlo podľa ZoSÚ účinného do 11.06.2010 a nie podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v aktuálne účinnom znení (ďalej len „zákon 129/2010“), do ktorého (až) s účinnosťou od 01.01.2018 pribudlo nové ustanovenie § 11 ods. 4. Možnosť aplikácie ust. § 11 ods. 4 zákona 129/2010 späťne aj ohľadne právnych vzťahov alebo právnych skutočností vzniknutých pred 11.06.2010 nemožno vyvodiť ani z jeho prechodných ustanovení.

16. Podľa § 25 ods. 1 zákona 129/2010 právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona 129/2010 ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, § 14, § 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

17. Ustanovenie § 25 ods. 2 teda neumožňuje aplikáciu § 11 ods. 4 aj na právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zákona 129/2010, ktoré ustanovenie nadobudlo platnosť a následne účinnosť až v priebehu tohto sporu, teda stav existujúci v čase podania žaloby bez ohľadu na to, akým režimom (akou zákonnou úpravou) sa má spotrebiteľský úver spravovať, neumožňoval žalobcovi podať takú určovaciu žalobu, akú v danom prípade podal.

18. Vyššie uvádzané skutočnosti sú prioritným dôvodom, pre ktorý súd žalobu zamietol, nakoľko možnosť žalobcom požadovaného určenia existencie takej právnej skutočnosti, akej sa žalobca domáha, nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu aplikovateľného na daný vzťah, teda ani zo ZoSÚ.

19. Aj v prípade, že by sa žalobca žalobou domáhal určenia existencie nejakého práva, ktoré by mu malo vzniknúť (malo existovať) v prípade, že by úver, ktorý mu bol poskytnutý, mal byť úverom bezúročným a bez poplatkov, a to takého, ktorého existencia by nevyplývala z osobitného právneho predpisu, v takom prípade by sa súd musel prioritne zaoberať existenciou naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení. Avšak ani v takom prípade by podľa názoru súdu zrejme takáto určovacia žaloba v takej situácii, aká v súčasnosti ohľadne výšky doterajšieho čerpania úveru žalovaným a výšky jeho doterajšieho splatenia je, nemohla obstať práve pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na takom určení. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení má žalobca, ak je ním tvrdené právo neisté alebo ohrozené, a ak súčasne vyhovujúcim určovacím rozsudkom možno túto neistotu alebo ohrozenie odstrániť a predísť prípadnej žalobe na plnenie. Žalobca je povinný uviesť popri prípade aj preukázať už v žalobe také konkrétne skutkové okolnosti, ktoré preukazujú potrebnosť požadovaného určenia a súd je povinný v každom štádiu konania ex offio skúmať jeho danosť. Tento záujem v zásade nie je daný, ak má žalobca možnosť žalovať na splnenie povinnosti, teda keď dané právo už nie je v štádiu ohrozenia, ale už došlo k jeho porušeniu. Určovacie žaloby majú podľa záverov rozhodovacej praxe súdov a judikatúry charakter preventívnej ochrany práv a svoje opodstatnenie tam, kde je ešte len stav ohrozenia práva a nie už jeho porušenia.

20. Medzi stranami sporu nebolo sporným skutkové tvrdenie žalovanej zmienené pod 3.9., že žalobca doposiaľ na úver neuhradil ani len toľko, koľko predstavuje istina poskytnutého úveru (teda toľko, koľko na podklade revolvingu skutočne vyčerpal bez akéhokoľvek zmluvou predpokladaného navýšenia). Takáto žaloba (ak by predmetom určenia mala byť existencia nejakého práva žalobcu vyplývajúceho z ním tvrdenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru) by nebola spôsobilá predísť žalobe na plnenie, ktorou by sa terajšia žalovaná mohla domáhať (minimálne) vrátenia plnenia v rozsahu, v akom bolo žalobcovi poskytnuté (žalobcom čerpané). Za takého stavu, aký má existovať v súčasnosti, kedy žalobca za takmer 10 rokov trvania úverového vzťahu nemal žalovanej uhradiť na úver ani len toľko, koľko reálne vyčerpal, doposiaľ ani nemohlo dôjsť k nejakému ohrozeniu alebo porušeniu práv žalobcu (skôr také niečo mohlo nastať na druhej strane tohto sporu), a to aj za predpokladu pravdivosti tvrdenia žalobcu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Vyriešiť spornosť výšky záväzku medzi žalovanou a žalobcom vzniknutého na podklade zmluvy možno len v prípadnom spore na podklade žaloby na plnenie, kde s ohľadom výšky žalovanou uplatneného nároku a jeho skutkového zdôvodnenia by mal žalobca ako možný žalovaný možnosť v rámci využitia prostriedkov procesnej obrany namietaním tých skutočností, ktoré ako dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru tvrdil (skutkovými tvrdeniami ohľadne nedostatkov náležitostí zmluvy, ktorých nedostatkov ZoSÚ sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru), dosiahnuť v prípade ich dôvodnosti úspech (čiastočný úspech) v spore a tým definitívne vyriešiť otázku výšky nároku zo zmluvy aktuálnu v čase rozhodovania súdu.

21. Hoci z vyššie uvádzaných dôvodov súd žalobu zamietol z dôvodu, že možnosť domáhať sa žalobcom požadovaného určenia nevyplýva z osobitného predpisu, čo je predpoklad jej procesnej prípustnosti podľa § 137 písm. d) CSP a teda nemal dôvod bližšie sa zaoberať jednotlivými námietkami žalobcu čo do nedostatkov náležitostí predmetnej zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ, napriek tomu považuje za potrebné aspoň v stručnosti zaujať právny názor k jednotlivým žalobcom namietaným nedostatkom.

22. Pokiaľ ide o nedostatok náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, ak zo zmluvy vyplýva a medzi stranami sporu ani nebolo sporné, že poskytnutý úver má charakter revolvingového úveru a zmluva bola uzatvorená na neurčitý čas, tak súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovanej strany, že pri takomto type úveru nie je možné vypočítať výšku RPMN pre neznámosť parametrov v čase uzatvorenia zmluvy rozhodujúcich pre výpočet tejto výšky (nepoznanie presnej výšky a priebežnosti budúceho čerpania úveru dlžníkom v rámci dohodnutého úverového rámca a ani toho, kedy prvýkrát bude tento úver reálne čerpaný čo je plne v dispozícii dlžníka) a je možný len tzv. indikatívny (modelový) výpočet, a to z tých dôvodov, ktoré žalovaná strana podrobne a výstižne uviedla vo svojom podaní zmienenom pod 5.2.

23. K žalobcom namietanej absencii údajov o priemernej hodnote RPMN podľa § 4 ods. 2 písm. k) ZoSÚ zverejnený podľa § 7a ods. 2 ZoSÚ, k tomu žalovaná zaujala stanovisko vo vyjadrení k žalobe - jeho časti zmienenej pod bodom 3.5., poukazujúc na to, že v MF SR zverejnených súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrťrok 2008 zverejnených v tabuľkovej forme, absentoval údaj o priemernej RPMN pre kreditné karty, teda pre typ úveru, ktorý bol poskytnutý žalobcovi zmluvou prostredníctvom kreditnej karty (tzv. revolvingový, t.j. opakovane čerpaný a splácaný úver) a nakoľko takýto údaj pre kreditné karty chýbal, nemohla vzniknúť žalovanej povinnosť ho uviesť v zmysle § 4 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. K tomu súd uvádza, že uvedený stav pretrvával až do zverejnenia súhrnných informácií o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za 3. štvrťrok 2010, kedy došlo k tabuľke k určitej preklasifikácii typov spotrebného úveru a už tam neboli osobitne uvádzané ako typ úveru „kreditné karty“, u ktorých pri každej zmluvnej splatnosti bola uvedená hodnota „x“. Takže v danom smere súd považuje argumentáciu žalovanej za opodstatnenú, keď k nej žiadne konkrétne protiargumenty žalobca následne nepredniesol.

24. Napokon pokiaľ ide o žalobcom tvrdený nedostatok náležitosti § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, ohľadne ktorého pri tzv. rozpise (mesačných) splátok zákon podľa žalobcu vyžaduje osobitné rozčlenenie mesačnej (súhrnnej) splátky na to, koľko z nej pripadá na splátku istiny úveru a koľko na splátku úrokov a koľko na prípadné poplatky, čo v danom prípade absentuje a ktorý výklad (žalobcu) žalovaná nepovažovala za správny, dovoľávajúc sa eurokonformného výkladu daného ustanovenia, k čomu obe sporové strany na podporu svojej argumentácie poukazovali na početné rozhodnutia súdov SR, súd poukazuje na (zatiaľ) jediné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k danej otázke z 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017. Uvedený súd v ňom síce nepodával výklad ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, ale vyjadroval sa k výkladu iného ustanovenia, a to § 9 ods. 2 písm. k) zákona 129/2010, ktoré je však obsahovo zhodné s § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ pred ním účinného, ale z tohto rozhodnutia je zrejmá možnosť a tým aj nutnosť eurokonformného výkladu daného ustanovenia s poukazom na čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice (Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008), poukazujúc pri svojej argumentácii aj na rozsudok SDEÚ HC. Pod bodom 26 jeho odôvodnenia najvyšší súd uviedol: „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje“.

25. Takže súd nepovažoval ani z vecnej stránky za dôvodnú argumentáciu žalobcu k ním uvádzanej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý mu bol zmluvou poskytnutý.

26. S ohľadom na plný úspech žalovanej v tomto konaní súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov tohto konania. O výške trov bude rozhodnuté s poukazom na § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 355 ods. 1 a § 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien.